

Predseda vlády Slovenskej republiky

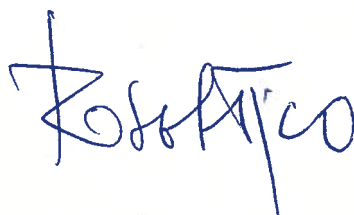
KANCELÁRIA NÁRODNEJ RADY SR PODATEĽŇA		
Dátum zaevidovania: 20-12-2016		
Číslo spisu: 1700-1/29/16		
Listy: 11	Prílohy: 11	5
RZ	ZH	LU

V Bratislave 14. decembra 2016
Číslo: 31597/2016

Vážený pán predseda,

na základe poverenia vlády Slovenskej republiky Vám oznamujem, že vláda Slovenskej republiky na svojom zasadnutí 14. decembra 2016 prerokovala návrh skupiny poslancov Národnej rady Slovenskej republiky na vydanie zákona, ktorým sa dopĺňa zákon č. 282/2002 Z. z., ktorým sa upravujú niektoré podmienky držania psov v znení zákona č. 102/2010 Z. z. a o zmene a doplnení zákona č. 39/2007 Z. z. o veterinárnej starostlivosti v znení neskorších predpisov (tlač 261) a uznesením č. 569 vyslovila s návrhom **nesúhlas** z dôvodov, ktoré sú uvedené v priloženom stanovisku vlády Slovenskej republiky.

S pozdravom

Vážený pán
Andrej D a n k o
predseda Národnej rady Slovenskej republiky
B r a t i s l a v a

STANOVISKO
vlády Slovenskej republiky

k návrhu skupiny poslancov Národnej rady Slovenskej republiky na vydanie zákona, ktorým sa dopĺňa zákon č. 282/2002 Z. z., ktorým sa upravujú niektoré podmienky držania psov v znení zákona č. 102/2010 Z. z. a o zmene a doplnení zákona č. 39/2007 Z. z. o veterinárnej starostlivosti v znení neskorších predpisov (tlač 261)

Vláda Slovenskej republiky **n e s ú h l a s í** s návrhom skupiny poslancov Národnej rady Slovenskej republiky na vydanie zákona, ktorým sa dopĺňa zákon č. 282/2002 Z. z., ktorým sa upravujú niektoré podmienky držania psov v znení zákona č. 102/2010 Z. z. a o zmene a doplnení zákona č. 39/2007 Z. z. o veterinárnej starostlivosti v znení neskorších predpisov (tlač 261) z týchto dôvodov:

1. Poslanecký návrh upravuje povinnosti pri zabezpečení dobrého zaobchádzania a vyhovujúcich životných a veterinárnych podmienok psov v súvislosti s ich chovom na účely rozmnožovania a predaja. Zákon č. 282/2002 Z. z., ktorým sa upravujú niektoré podmienky držania psov v znení zákona č. 102/2010 Z. z., nepatrí do rezortu pôdohospodárstva a rozvoja vidieka [viď § 9 ods. 1 písm. e) zákona č. 575/2001 Z. z. v znení neskorších predpisov], nakoľko neupravuje podmienky zaobchádzania so psami ako spoločenskými zvieratami, ich ochranu, veterinárnu starostlivosť, ale upravuje výlučne požiadavky na držanie, vedenie a evidenciu psov z hľadiska ochrany verejného poriadku [viď § 11 písm. a) zákona č. 575/2001 Z. z. v znení neskorších predpisov]. Nie je preto vhodné, aby sa problematika rozmnožovania psov a chovných zariadení na tento účel upravovala týmto zákonom. Oblasť rozmnožovacieho chovu psov by mala byť riešená predovšetkým v zákone č. 39/2007 Z. z. o veterinárnej starostlivosti v znení neskorších predpisov.
2. Poslanecký návrh vylučuje z definície registrovaného chovu chovné zariadenia registrované v chovateľských zväzoch (čl. I prvý bod), čo sa javí ako rozporuplné predovšetkým z týchto dôvodov:
 - nie je jasné, prečo by sa mali chovné zariadenia určené na rozmnožovanie psov deliť na dve skupiny, z ktorých jedna bude podliehať povinnostiam vyplývajúcim zo zákona a druhá tieto povinnosti nebude mať. Táto nerovnosť naráža na čl. 13 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého zákonné obmedzenia (rozumej aj povinnosti) musia platiť rovnako pre všetky prípady, ktoré spĺňajú ustanovené podmienky. Z hľadiska obsahu výkonu činnosti nie je totiž rozdiel medzi chovným zariadením registrovaným v chovateľskom zväze a „obyčajným“ chovným zariadením. Dôvodom rozdielného prístupu nemôže byť len subjekt zriaďovateľa alebo organizácie, ktorá zariadenie registruje. To by bolo v rozpore s čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.
 - chovateľský zväz nie je orgán verejnej správy, nie je orgánom, ktorému by bolo zákonom zverené oprávnenie rozhodovať o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb, nemá kontrolnú ani donucovaciu právomoc, jeho činnosť nie je upravená žiadnym všeobecne záväzným právnym predpisom, ale je len záujmovým združením alebo organizáciou, ktorá vykonáva svoje interné práva a povinnosti len vo vzťahu k svojim členom, vrátane registrácie chovných

zariadení na rozmnožovanie psov. Činnosť chovateľského zväzu nemožno bez ďalšej úpravy (nejaký typ akreditácie, uznanej odbornej spôsobilosti, registrovania, vydávania osvedčení a pod.) postaviť na rovnakú úroveň, ako spravovaciu činnosť orgánu štátnej správy. Preto nie je na mieste, aby rozmnožovací chov registrovaný len v tejto záujmovej organizácii mal odlišné a zvýhodnené postavenie oproti iným rozmnožovacím chovom.

- z poslaneckého návrhu nie je zrejmé, akú povahu má mať chovateľský zväz, aké sú podmienky registrácie rozmnožovacieho chovu v chovateľskom zväze, ako sa preukazuje, že zriaďovateľ zariadenia na rozmnožovací chov psov plní všetky veterinárne požiadavky, či podmienky registrácie chovu v chovateľských zväzoch majú byť rovnaké alebo každý chovateľský zväz si ustanoví vlastné podmienky atď. To má negatívny vplyv aj na aplikovateľnosť sankčného ustanovenia uvedeného v čl. II piatom bode písm. d). Nie je pritom vecne ani právne odôvodniteľné, že registrácia chovu v chovateľskom zväze predstavuje automaticky zabezpečenie podmienok riadneho chovu.

V spojení s diferencovaným prístupom k zariadeniam rozmnožovacieho chovu psov môže byť výsledkom aplikácie týchto ustanovení situácia, kedy sa akákoľvek skupina nezodpovedných množiteľov psov združí ako občianske združenie a prehlási sa za chovateľský zväz, ktorý bude sám registrovať chovné zariadenia, pričom tie nebudú v dôsledku zákonom ustanovenej výnimky podliehať povinnostiam ustanoveným v zákone. To je v rozpore s deklarovávaným účelom zákona.

3. Poslanecký návrh definuje registrovaný chov ako chov „jedného a viacerých psov... na účely ich rozmnožovania a predaja“ a plnenie povinností viaže na držbu alebo vlastníctvo psov „určených na rozmnožovanie a predaj“ (čl. I prvý bod, čl. I druhý bod § 3a ods. 2, 3 a 6, čl. I tretí bod, čl. II tretí bod a piaty bod). Z uvedeného teda vyplýva, že základnou podmienkou toho, aby sa určitý rozmnožovací chov považoval za registrovaný chov, na ktorý sa majú vzťahovať ustanovenia poslaneckého návrhu, je, aby zriaďovateľ chovu chované psy „určil na rozmnožovanie a predaj“, resp. aby chovné zariadenie malo určený taký účel. Táto podmienka v spojení s úmyslom navrhovateľov uvedeným v dôvodovej správe („Registrácia sa netýka tých chovateľov psov, ktorým sa psy rozmnožia náhodne alebo ak šteňatá z tohto rozmnožovania nie sú predmetom predaja.“) môže mať negatívny následok v tom, že ktorýkoľvek nezodpovedný množiteľ psov sa vyhne plneniu povinností ustanovených zákonom len s poukazom na to, že psy, ktoré chová, nie sú určené na rozmnožovanie a predaj, ale sa mu množia len náhodne, prípadne, že ich nepredáva ale len daruje. V praxi bude len ťažko preukázateľný účel rozmnožovania a predaja psov.

Týmto negatívnym následkom nemôže zabrániť ani čl. I druhý bod § 3a ods. 1, ktorý ustanovuje, že registrovaný chov musí byť v súlade s osobitným predpisom upravujúcim dobré podmienky chovu zvierat'a.

Poslanecký návrh vôbec nerieši potrebu identifikovať psov pochádzajúcich z registrovaného chovu alebo z chovu registrovaného chovateľským zväzom, čím znemožňuje akúkoľvek kontrolu a vystopovateľnosť zvierat'a k jeho množiteľovi, držiteľovi či majiteľovi, t. j. k zriaďovateľovi.

Ak má ísť o predaj psov, zrejme má ísť o sústavnú činnosť vykonávanú na účely dosiahnutia zisku, malo by teda ísť o podnikanie. Poslanecký návrh túto otázku nerieši. Z ustanovenia navyše nevyplýva, o predaj akého psa má ísť, t. j. či ktoréhokoľvek

(napríklad gravidná suka), alebo šteniat pochádzajúcich z rozmnožovania.

Navyše, formulácia „chov jedného a viacerých psov“ je nejasná, nakoľko evokuje, že ide vždy o oba prípady, t. j. chov jedného aj viacerých psov, pričom by malo logicky ísť o alternatívu, t. j. chov jedného alebo viacerých psov.

4. Zriaďovateľ registrovaného chovu je definovaný ako „osoba, ktorá je majiteľom alebo držiteľom jedného alebo viacerých psov určených na rozmnožovanie a predaj“ (čl. I druhý bod § 3a ods. 2). Okrem problému s určením takého psa na rozmnožovanie a predaj (ako je uvedené vyššie) je toto ustanovenie neaplikovateľné aj preto, že vzniká problém s určením osoby zriaďovateľa, ak majiteľom takto určených psov bude jedna osoba a ich držiteľom iná osoba. Podľa uvedenej definície obe tieto osoby budú zriaďovateľom, keďže jedna je majiteľom a druhá držiteľom.
5. Podľa čl. I druhého bodu § 34 ods. 3 má zriaďovateľ povinnosť ohlásiť registrovaný chov orgánu veterinárnej správy. V spojení s čl. I prvým bodom písm. f) a čl. II prvým bodom písm. l) tu vzniká niekoľko logických a pojmových nezrovnalostí. Po prvé, chov nemožno označiť za „registrovaný“, ak ešte nebol „ohlásený“ či zapísaný do nejakého registra. Po druhé, chov sa na orgáne veterinárnej správy neregistruje, ale len „ohlasuje“, takže prívlastok „registrovaný“ nemá opodstatnenie. Po tretie, orgán veterinárnej správy nevedie register registrovaných chovov, ale len „zoznam“ registrovaných chovov. Poslanecký návrh pritom vôbec neustanovuje, aké údaje zoznam obsahuje, či sa tento zoznam vedie písomne, v elektronickej forme, či je jeho databáza verejne prístupná a pod.
6. Ohlásenie má zriaďovateľ vykonať „do 30 dní odo dňa kedy nadobudol jedného alebo viacerých psov určených na rozmnožovanie a predaj“. Z toho vyplýva, že ohlasovaciu povinnosť na účely jeho uvedenia v zozname registrovaných chovov je potrebné splniť pri každom nadobudnutí psa na rozmnožovanie a predaj, to zn. bez ohľadu na to, či ide o prvé alebo akékoľvek ďalšie nadobudnutie, prípadne či ide o nadobudnutie psa jeho narodením. Zriaďovateľ tak bude svoje zariadenie ohlasovať opakovane s každým novým psom. Navrhovaná doba 30 dní na účel ohlásenia chovného zariadenia je pritom z hľadiska zdravia a ochrany zvierat a vykonania veterinárnych kontrol nevyhovujúca.
7. Povinnosti uvedené v čl. I druhom bode § 3a ods. 6 poslaneckého návrhu týkajúce sa veterinárnych požiadaviek na rozmnožovací cyklus psov sú nevyhovujúce z viacerých dôvodov:
 - po prvé, z hľadiska kontroly pri psoch bez preukazu o pôvode a bez evidencie vrhov nie je jednoducho preukázateľné, ku koľkým spáreniam smerujúcim k narodeniu novej generácie zvierat u jednej suky došlo.
 - po druhé, počet troch vrhov jednej suky za dva roky sa javí ako nevhodný z pohľadu ochrany zdravia zvierat'a. Žiaduce by bolo ustanoviť maximálny počet vrhov za život suky; odporúčame päť vrhov.
 - po tretie, ustanovenie možnosti použiť samca na účely rozmnožovania až po dosiahnutí dvoch rokov veku je zbytočne prísne a neúčelné z hľadiska ochrany zvierat'a.

8. Čl. II druhý bod písm. af) ustanovuje, že orgán veterinárnej správy „rozhoduje o zrušení registrovaného chovu psov“. Toto ustanovenie je neaplikovateľné z niekoľkých dôvodov:
- po prvé, zákon neustanovuje podmienku, aby registrované zariadenie malo právnu subjektivitu. Ak zariadenie nemá právnu subjektivitu, nemožno ho zrušiť.
 - po druhé, k zrušeniu registrovaného chovu rozhodnutím orgánu štátnej správy z dôvodu neplnenia ustanovených podmienok môže dôjsť len vtedy, ak aj zriadenie tohto registrovaného chovu záviselo od rozhodnutia (schválenia, povolenia, registrácie a pod.) štátneho orgánu. Z poslaneckého návrhu však vôbec nevyplýva, že by uvedenie registrovaného chovu v zozname na základe ohlásenia malo mať konštitutívny účinok voči začiatku výkonu činnosti tohto zariadenia. Rozmnožovací chov psov nie je viazanou činnosťou, nepodlieha povoľovaniu či schvaľovaniu, pričom ani poslanecký návrh nezavádza tento systém. Preto len samostatné autoritatívne zrušenie chovu neprichádza do úvahy.
 - po tretie, poslanecký návrh neustanovuje žiadne podmienky, za ktorých by orgán veterinárnej správy mal rozhodnúť o zrušení registrovaného chovu, ani či má ísť o povinnosť príslušného orgánu alebo len jeho oprávnenie.
 - po štvrté, poslanecký návrh nerieši ďalšie nakladanie so psami v zrušenom chove.
9. Prechodné ustanovenie v čl. I tret'om bode v navrhnutom znení nemá význam, pretože nemá vôbec intertemporálny účinok. Splnenie ohlasovacej povinnosti ustanovenej zákonom má nastať priamo ku dňu účinnosti zákona. Ustanovenie by malo zmysel iba vtedy, ak by v súčasnosti existujúcim zriaďovateľom ustanovilo neskorší dátum, do ktorého je potrebné ohlasovaciu povinnosť splniť. Prechodné ustanovenie v navrhnutom znení sa navyše týka iba prípadu, ak zriaďovateľ „vlastní“ psov; držba vyplývajúca z definície zriaďovateľa sa tu vôbec neuvádza. Je tu pritom zbytočné uvádzať, že ide o „jedného alebo viacerých psov“, nakoľko k splneniu tejto povinnosti by malo dôjsť už pri chove aspoň jedného psa.
10. Poslanecký návrh má mnoho nedostatkov a nevyriešených vzťahov, ktoré z navrhutej právnej úpravy nevyhnutne vyplývajú. Poslanecký návrh neupravuje podrobnosti o ohlásení registrovaného chovu, t. j. najmä jeho obsahové náležitosti a spôsob preukazovania účelu, neupravuje spôsob určenia, či ide o chov registrovaný v chovateľskom zväze, aké podmienky má chovateľský zväz plniť na to, aby ním registrované chovy boli považované za chov spĺňajúce automaticky zákonné podmienky, neupravuje okolnosti, za ktorých orgán veterinárnej správy neuvedie registrovaný chov v zozname alebo za ktorých ho vyradí zo zoznamu a že vôbec taká možnosť existuje, aký účinok má vôbec uvedenie v zozname, odmietnutie uvedenia v zozname a vyradenie zo zoznamu, neupravuje podmienky zrušenia registrovaného chovu. Vážnym nedostatkom je aj okolnosť, že podmienky a požiadavky na prevádzku registrovaného chovu má ustanoviť jeden zákon, kým kontrola ich plnenia a sankcie za ich porušenie ustanovuje druhý zákon.
11. Poslanecký návrh duplicitne uvádza viacero povinností, ktoré už vyplývajú z platných všeobecne záväzných právnych predpisov (čl. I druhý bod § 3a ods. 4 a 5). Poslanecký návrh vo viacerých ustanoveniach zavádza duplicitné opatrenia vo vzťahu k platnému

zákonu č. 39/2007 Z. z. Okrem iného, podľa § 37 ods. 1 písm. a) zákona č. 39/2007 Z. z. sú vlastníci, držiteľia a všetky osoby, ktoré manipulujú so zvieratami, povinné ohlásiť začatie, prerušenie a skončenie svojej činnosti orgánom veterinárnej správy. Podľa § 39 ods. 13 zákona č. 39/2007 Z. z. sú fyzické osoby – podnikatelia a právnické osoby oprávnené disponovať so zvieratami, samozrejme aj vrátane zvierat určených na rozmnožovanie a predaj, povinné ohlásiť začatie a skončenie svojej činnosti Štátnej veterinárnej a potravinovej správe SR a v kópii príslušnej regionálnej veterinárnej a potravinovej správe, teda majú povinnosť registrácie.

Z tohto dôvodu by čl. I druhý bod § 3a ods. 3 poslaneckého návrhu, ustanovujúci túto povinnosť duplicitne hoci v detailoch odlišne, bol nepriamou novelou zákona č. 39/2007 Z. z.

V platnej právnej úprave síce absentuje explicitné určenie účelu, na ktorý sú zvieratá chované, avšak v praxi nie je možné rozlíšiť, či držiteľ chová zviera ako spoločenské zviera v domácnosti, na naplnenie jeho záľuby, na ochranu domácnosti a majetku alebo na účely rozmnožovania. Podmienenie ohlasovacej a registračnej povinnosti konkrétnym účelom chovu zvierat a by sa stalo nevykonateľným a hlavne nekontrolovateľným.

Ďalšou duplicitou je čl. II prvý bod § 6 ods. 2 písm. 1 poslaneckého návrhu, nakoľko Štátna veterinárna a potravinová správa SR má už podľa platného § 6 ods. 2 písm. 1) zákona č. 39/2007 Z. z. registračnú a evidenčnú povinnosť voči prevádzkarňam a zariadeniam chovu zvierat.

12. Nadväzne na uvedené by podstatným prínosom riešenia problematiky nezodpovedných množiteľov psov bolo ustanovenie paušálnej povinnosti identifikovania psov prostredníctvom mikročipu už od útleho veku zvierat a. Zároveň je žiaduce posilniť oprávnenia kontrolórov, najmä pokiaľ ide o vstup do chovných zariadení, na súkromný pozemok ako aj do stavieb a súkromných obydlí.

Navrhnutá právna úprava v dôsledku vyššie uvedených nedostatkov nemôže byť aplikovateľná. Poslanecký návrh pritom následkom viacerých nevhodne formulovaných ustanovení bude pôsobiť v opačnom smere, než aký sledujú a v dôvodovej správe deklarujú jeho navrhovatelia, t.j. nevyrieši existenciu rozmnožovacích chovov nezodpovedných množiteľov, ale umožní im zákon legálne obísť. Zákon pritom paradoxne môže negatívne postihnúť práve tých dobromyseľných a zodpovedných zriaďovateľov, ktorí sa budú snažiť splniť všetky povinnosti, ohlásia svoje chovy a v prípade akýchkoľvek nedostatkov budú postihovaní sankciami.

13. Poslanecký návrh zákona má aj viaceré gramatické a legislatívno-technické nedostatky, najmä ak ide o presnosť, zrozumiteľnosť a čistotu právneho jazyka. V návrhu zákona sa nesprávnym spôsobom používajú pojmy a slovné spojenia, ktoré sú už v legislatívnej praxi zaužívané a ustálené. Na viacerých miestach v návrhu zákona sa vyskytuje nesprávne citovanie právnych predpisov v poznámkach pod čiarou a niektoré odkazy, ktorými sa v návrhu odkazuje na iné právne predpisy, sú v zákone nesprávne uvedené a nadbytočné. V celom poslaneckom návrhu zákona sa používa množné číslo namiesto jednotného čísla, ako aj ustanovenia, z ktorých nie je zrejmé, či má ísť o kumulatívny alebo alternatívny význam predmetných slovných spojení.